
MEGGYFA

Meghozta termését
 a meggyfa könnyedén,
 senki se kérte, --
 boldog fölöslegével mosolyog
 míg én
 kínban fogant gyümölcseimmal
 erőlködöm csak évről évre.

Mégis hasonlítunk,
 ahogy a porhanyó föld
 savanyu-édes nedve
 testünkön átremeg,
 ahogy a végső tiszta kényszer
 a duzzadó vér eleven színében
 kiütözik
 s ezernyi kis kerek
 világként ott ragyog az üres égen...
 Ragyog,
 ha még nem is kell senkinek.

Mezei Balázs

TÚL SZIGORÚ VOLTÁL

Túl szigorú voltál önmagadhoz: most jön a szerelmes versek ideje. De ki a te szerelmed? Menekültél a hús és a csont elől, hogy valami mást ölelhess, talán a sziklát és a fákat egy valószerűtlen domb hajlatán. De a sziklák és a fák hallgatagok, ők más idővel mérik a jelent, mást ölelnek, nem bennünket, akik egy napig élünk a telehold alatt. Ujjaid között legvégül csak egy újságpapír maradt, érthetetlen nyelven írt szalagcímmel, amely arról tudósít, hogy valaki megérkezett: szaladj, szaladj, hogy le ne késd a fogadást, így is túl késő már, megkondul egy harang, s a pap felmutatja az osztályát: csukott szemű kislány, füstszínű arccal, mintha befelé nézne, törekeny csontok katedrálisába: a padsorok között valaki motoz, megcsörren a persely, rózsafüzér mormolását hallod: hogy ne vígy minket a kísértésbe, mert túl sok a gonosz, túl sok a homály, túl sok a némaság, s a horizontok boltíve beszakadt. Hova szaladsz, te tébolyult,

milyen árnyékokra vadászol az átkarolhatatlan tölgyfák rengetegében, miféle nap-sütötte tisztás rémálma tart ébren, harmadik éjjel, miért nem alszol: kezekben valami újságpapír, harmincéves szalagcímek, hogy megérkezett, és itt van közöttünk, s te tanácstalanul méregetsz egy arcot, egy sziklaszirtet, egy szempárt, melyben súlyos és átvágathatlan függönyökként az örület párái lobognak: jó. Felejts el minden verset, felejts el írni, majd jönnek szerencsésebb tollnokok, ők megfogalmazzák helyetted is, hogy pusztul a nyelv, és pusztulnak a szavak, s a te szavaid is mint a kövek, és nincs egy épkézláb mondat, hogy üzenhess, azoknak, odaát: boldogok nem lehettünk, nem adatott meg a kínlódás katarzisa sem, így élünk halálra váltan, tölgyfák és felhőkarcolók tövében, cserepes ajkkal és egymás szemébe nézve; valaki bölint: már énekelnek.

TANKCSAPDÁK

Láttad a tankcsapdákat a gáton? Minden hónapban egyszer egy fűnyíró traktor halad el erre, lekopasztja a domboldalt, átzörög az elmozdítható vasgerendák rácsán, a legmagasabb sziklafalak felé. Valakit várnak, valakit védenek, valakit gyűlölnék, és rettegnek valakitől. Mi összemosolygunk: biciklin ülve könnyű átkelni a tehéntrágyán, átgázolni a csonttemető törmelékén, odébb friss a fű, harmatos, lemossa arcunkról a nevetést. A pincékben fekete műanyag zsákok, leragasztva, felnyithatatlanul. Szerinted hány évszázad hulladéka rothad bennük? Az egyikben mintha mozdulna valami, valami élő vagy félholt vagy agyonvert vagy kikapart vagy föbe lőtt vagy összeláncolt és felpeckelt szájú, nem tudja senki, ne kérdezd. Ha okos vagy, nem nyúlsz a fekete műanyag zsákokhoz kedd reggelente, majd jönnek a szemetesek, s te fizetsz. Különbön jól vagyunk. Tegnap, itt a szomszédban, elsírta magát egy kisfiú, nem értettem, mit mond, tudod, megint a légkalapács. Néztem a szemét és a testét, néztem a játékait s az összetört gyorstüzelőt, amit a kezében szorongatott. Te odajöttél, s azt mondtad, Leibniznek nem volt igaza, hiszen nincs is semmi. De akkor kívül birkóztam három éjszakán át? S te kivel küzdesz most is, álmodban, miközben fel-felköhögsz, és arcodon az újfalui fények ártatlansága mámortalan szenvedéssé fehérül?